

Monica Ritterband

Født i 1955 og uddannet journalist. Har været ansat på blandt andet Weekendavisen, (kulturreporter) TV-Avisen (studievært) og Carlsberg A/S, (informationschef og underdirektør).

I 1997 kastede hun sig ud i et liv som kunstner og designer. Hun har designet for Morsø Jernstøberi, Royal Copenhagen, Georg Jensen Damask med flere.

Hun skaber mosaikker og skulpturer, fortrinsvis store stålskulpturer til det offentlige rum. Derudover skriver hun kunstanmeldelser, klummer og bøger.

Hun er tre gange kåret som årets kunstner. I 2010 modtog hun den internationale og eftertragtede designpris "Red Dot Design Award".

MIT LIV skrives på skift af: Trine Gadeberg, performer, Elsebeth Gerner Nielsen, rektor, Designskolen Kolding, Monica Ritterband, kunstner, designer og journalist, Annamette Fuhrmann, journalist og forfatter.

Illustration: Gert Ejton

At tænke med maven

Det er nærmest blevet en anerkendt forståelse, at mange refererer til deres mave-regioner, når de skal tage en beslutning eller måske allerede har taget den. "Jeg har en dårlig mavefølelse med det her," er et udsagn, jeg gentagne gange hører som fast erstatning for en direkte begrundet intellektuel afvisning.

Det lyder fuldstændigt stupidt i mine ører. Man kunne lige så godt sige, at jeg har en dårlig spiserørsfølelse eller tolvfingertarmsfølelse.

Det at holde fast i maven i stedet for i hovedet, ser jeg som et ønske om at være dif-fus, ikke at orke at gøre sig den ulejlighed at tænke situationen igennem og vide, hvorfor man ikke synes om det givne. Det er dovenskab. Og det er farligt.

Det er farligt, fordi det er så uigennemsig-tigt. Modargumenter til mavefølelser findes nemlig ikke. For hvad kan man svare? Det er, ligesom hvis man får at vide, at en person har hovedpine. Det kan der jo ikke argumenteres imod. At transformere ens mavesæk til en enhed, der har overtaget hjernens ansvarsområde, forekommer mig absurd.

Det gør nemlig også personen med den følelse umulig at fastholde på et synspunkt, da synspunktet er parkeret i mellemgulvet. Og andres mave- og tarmkanaler indleder man jo ikke en dialog med. Man kan selvfølgelig modsvare, at ens mave følelse anderledes end den andens mave, men hvilken dialog har man så indledt?

Jeg vil gætte på, man ingen vegne kommer. Det bliver til noget sær nudelsnak, hvor fakta og hele tankerækker bliver sprunget over.

På en måde er det en tilbagevendende til det lille barn, der endnu ikke har lært at argumentere og medinddrage, men hvor barnet blot er

” Jeg får det altid så ubehageligt, når jeg møder andre mennesker, der fortæller, at de mener eller har handlet på baggrund af en mavefølelse. Jeg ser dem som tanke- og ordfattige dovendidrikker, der ikke vil høre andres input, tanker eller modargumenter.

overladt til at græde eller slå vildt omkring sig, hvis der er noget, der opleves ubehageligt eller forkert. Den nonverbale kommunikation.

Det, at et voksent menneske vælger mavefølelsen, er for mig et uforståeligt udtryk for ikke at ville stå på mål for sine synspunkter. Det signalerer kort og godt, at andres vinkler ikke er ønskelige. Det er envejskommunikation. Og det efterlader omverdenen med en opfattelse af en absolut forståelse, som ikke tåler modsigelse.

Mavefølelsen er i sin kerne en uforpligtende stedfortræder for en påvirkning, en observation, som man har fattet, tænkt og lagret, men som hyppigt anvendes som en persons dulgte retfærdiggørelse af et egoistisk forehavende.

Mavefølelser er tanker, der både kan og skal formuleres. Om ikke andet så i det mindste for en selv. Måske er ens følelser dumme og uhensigtsmæssige, måske er de tilmed ulogiske, men ved at erkende, at en følelse er opstået som en tanke

og har sin base og fodfæste i en klart tænkt tankerække, kan tanken og følelsen også flytte sig. Hvis altså det er det, man ønsker.

Mavemennesker er i mine øjne at betragte som ræve, der vil have flere skjulte udgange. Ens mavefølelser kan jo skifte på to sekunder, hvorimod en formuleret holdning kræver overvejelser og præcision. Og tager tid.

Jeg synes, at mavefølelser som idé symboliserer ansvarsløshed, egoisme og dertil er nedbrydende for det diskuterende og tænkende samfund. Det er det enkelte menneskes stupide skjold mod andres viden, holdninger og endog fakta.

Man bør egentlig spørge mavefolket, om maven virkelig kan tænke? Og er den smartere end vores hjerne? Det er mig bekendt hverken påvist af endokrinologer eller neurologer.

Når man refererer til sin dårlige mavefølelse, har man jo tænkt, at den eller den situation er ubehagelig for mig, den vil jeg undvige. Men uden at fuldføre og offentliggøre sin tankerække.

Jeg får det altid så ubehageligt, når jeg møder andre mennesker, der fortæller, at de mener eller har handlet på baggrund af en mavefølelse. Jeg ser dem som tanke- og ordfattige dovendidrikker, der ikke vil høre andres input, tanker eller modargumenter.

Mavefølelser ser jeg kort sagt som et stort og uigendriveligt punktum for enhver levende udveksling.

At holde fast i sine mavefølelser er begrænsende og fordummende, og jeg gider bare ikke længere indgå i samtaler med dem, som - når det passer i deres kram - slukker for synapsen og flytter revl og krat ned i sækken med syre og opløste madrester.